

Oslo kommune
Byrådsavdeling for miljø og samferdsel

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 OSLO

Landbruksdepartementet	
Saksnr.: 2003 / 3044	Doknr.: - 60
Mottatt: 09 MAR 2004	
Saksbeh.: IAA	Ark.: 48
Kopi:	Avskr.:

Deres ref:
200303044-

Vår ref (saksnr):
200305308-5

Saksbeh:
Tore Hauger, 23461571

Dato: 08 MARS 2004
Arkivkode:
711.0

HØRINGSUTTALELSE FRA OSLO KOMMUNE TIL FORSLAGET OM NY LOV OM SKOGBRUK

Det vises til Landbruksdepartementets brev av 04.12.2003.

Vedlagt følger Oslo kommunes høringsuttalelse, avgitt av byrådet 26.02.2004, sak 1054.

Med hilsen

Jo Frisch
kommunaldirektør

Gunnar Slagnes
kommunalteknisk sjef

Vedlegg: Oslo kommunes høringsuttalelse i form av byrådets vedtak i sak 1054, 26.02.2004

Kopi til: Regionkontor landbruk
Friluftsetaten

OSLO KOMMUNE
BYRÅDET

Byrådsavdeling for miljø og samferdsel

Behandling av sak: Høringsuttalelse fra Oslo kommune til forslaget om ny lov om skogbruk

Byrådet behandlet den 26.02.2004 vedlagte sak nr. 1054

Byrådet fattet slikt vedtak:

Generelle vurderinger

Utkast til ny lov om skogbruk er vesentlig forenklet i forhold til eksisterende lov. Noe av forenklingen skyldes at flere områder i eksisterende lov er foreslått fjernet. Disse områdene har i dag ikke aktualitet og/eller omfattes av andre lovverk. Dette er en god forenkling.

Det vesentligste av forenklingen skyldes imidlertid at utkastet er gitt en sterk karakter av rammelov. Det vil si at svært få forhold er regulert i selve loven, mens det er gitt en rekke hjemler for utfyllende forskrifter og bestemmelser, i alt 15. Dette gjør at de forbud og påbud som den enkelte skogeier må forholde seg til i utøvelsen av skogbruket kan skifte forholdsvis raskt over tid, i og med at en forskrift er langt enklere å endre enn en lov, og det i svært liten grad er gitt føringer for utforming av og avveiningen av de ulike interessene i forskriftene i forslaget til skoglov. Dette er særlig uheldig i forhold til en næringsvirksomhet som drives med et så langsiktig perspektiv som skogbruk, med en omløpstid på skogen på opp i mot 100 år. Det vises også til stortingskomiteens ønske om klare bestemmelser om bærekraftig skogbruk og en langsiktig ressursforvaltning.

Den kanskje viktigste avveiningen i skogloven er avveiningen mellom skogen som næringsgrunnlag og hensynet til biologisk mangfold og friluftsliv. Oslo kommune viser i denne sammenheng til stortingskomiteens uttalelse om at loven må gi klare rammer for de miljøhensyn som påhviler skogbruket. Også de praktiske konsekvenser av en slik avveining for den enkelte skogeier gjenspeiles i liten grad i forslaget.

Den nye skogloven har en ambisiøs formålsparagraf som både skal sikre bærekraftig forvaltning av skogressursene og det biologiske mangfoldet, landskapet, friluftslivet og kulturverdiene i skogen.

Med en tilføyelse om "føre var"-prinsippet bør formålsparagrafen også gi et godt grunnlag for at Norge kan følge opp "Konvensjonen om biologisk mangfold" ved en konkretisering av forpliktelsene i konvensjonen.

Dette er det imidlertid ikke tatt tilstrekkelig hensyn til i utformingen av de enkelte paragrafene. Slik loven er utformet er det vanskelig å innfri miljømålene i formålsparagrafen og Konvensjonen om biologisk mangfold. De overordnede miljøhensynene bør innarbeides i lovens bestemmelser, uavhengig av om det skal utarbeides en mer detaljert miljøforskrift. Dette er spesielt viktig da mye av forvaltningen av loven skal delegeres til kommunene. Det fremgår i flere av paragrafene at det skal tas miljøhensyn, men ikke hvilke miljøhensyn som skal tas. Oslo kommune mener det er nødvendig at loven gir klarere signaler om hvordan miljøhensynene skal ivaretas.

Kommentarer til paragrafene

Oslo kommune har følgende konkrete kommentarer til noen av paragrafene:

§4:

Oslo kommune støtter paragrafens klargjøring av skogeiers forvalteransvar. For at skogeier skal kunne ivareta sitt ansvar er det imidlertid nødvendig at vedkommende har eller benytter seg av en forvalter som har kunnskap om miljøverdier, skogøkologi og hvilke krav som loven stiller. Det bør derfor kunne stilles et minimum av kompetansekrav til de som forvalter skogeiendommer over en viss størrelse.

§5:

Oslo kommune støtter at oversikter over miljøverdier som kommer frem gjennom skogbruksplanleggingen skal være offentlig tilgjengelige. For å kunne ivareta Konvensjonen om biologisk mangfold bør det være et krav i loven om skogregistreringer og at slike inkluderer biologiske registreringer. Et slikt krav bør som et minimum gjelde for større skogeiendommer.

§6:

Konvensjonen om biologisk mangfold forplikter Norge til "*så langt det er mulig og hensiktsmessig å hindre innføring av, kontrollere og utrydde fremmende arter som kan true økosystemer, habitater eller arter*". Dette er det ikke tatt hensyn til når det gjelder introduserte treslag/treslagskifte og paragrafen synes dermed ikke i tråd med våre internasjonale forpliktelser.

Av miljøhensyn bør også loven legge sterke begrensninger på grøfting, gjødsling og bruk av plantevernmidler i skog.

Kommunens rett til å nekte grøfting og sprøyting bør ikke være betinget av *store* negative effekter på miljøverdiene. Sprøyting og ytterligere grøfting har ikke avgjørende betydning for dagens skogbruk, og bør derfor kunne nektes også ved mindre påvirkning på miljøverdiene. Videre bør paragrafen gi en klar hjemmel for kommunen til å sette disse vilkårene på forhånd, f.eks. i form av en forskrift, dersom disse hensynene ikke beskrives i selve lovteksten.

Høringsnotatet foreslår at fremtidige foryngelseshogster skal være tilrettelagt for foryngelse innen 3 år. Det signaliseres videre at forskrift om foryngelse skal sette nærmere krav til hva som skal aksepteres som tilfredsstillende foryngelse (viktige momenter er tid, treantall og treslag). Etter kommunens vurdering vil skogfaglig kompetanse i de aller fleste tilfeller fastslå eventuelle grove brudd på bestemmelsen allerede 3 år etter hogst (ikke plantet, ingen frøtre, stor avstand til skogkant m.m.). Forsømmet foryngelse er imidlertid oppfattet som et lavt prioritert område. Et visst omfang av åpne arealer i skog bidrar bl.a. til variert skognatur som igjen kan være til fordel for friluftsliv og biologisk mangfold. Det bør derfor åpnes for dispensasjon der skogeier har et bevisst valg om å etablere åpne arealer (natureng, åpninger rundt kulturminner m.m.) eller andre spesielle tiltak for miljøet (buskvegetasjon m.m.). En streng tolkning av paragrafen kan hindre en naturlig suksesjon (f.eks. løvsuksesjon) som skaper viktige livsmiljøer. Det kan også kunne hindre reetablering av tidligere åpen kulturmark eller tidligere skogløse områder langs kysten (for eksempel lyngheier). Det kan også være skogfaglige grunner for å vente med planting lengre enn 3 år (fare for insektskader). Et strengere regelverk på dette området vurderes derfor å være av liten betydning for å oppnå en bedre skogforvaltning. At kommunen legger større vekt på andre prioriterte samfunnsoppgaver bidrar til samme konklusjon.

Det bør gis mulighet for dispensasjon vedrørende kravet om tilfredsstillende foryngelse jfr. lovutkastets § 6.

Oslo kommune mener derfor at en egen forskrift om foryngelse og stell av skog ikke bør prioriteres. Viktige nærings- og miljøhensyn bør innarbeides i selve lovteksten.

§7 og §8 (og § 11):

Det bør innarbeides hjemler til å nekte eller begrense veibygging og/eller hogst ut ifra hensynet til viktige miljø- og friluftsverdier. I den forbindelse bør det presiseres at det ikke kan gis tillatelse til veibygging som innebærer forringelse av naturverdier av nasjonal eller regional interesse. For å kunne innfri ”konvensjonen om biologisk mangfold” er det dessuten nødvendig med tilfredsstillende biologiske registreringer som et grunnlag for å behandle skogsveisøknader og meldinger om hogst.

§8:

Paragrafen bør legge føringer på at bestand eller deler av bestand av særlig verdi for biologisk mangfold (f.eks. områder med nasjonal og regional naturverdi eller direkte truede/sårbare arter) skal bevares eller hogges på en slik måte at naturverdiene opprettholdes.

Dette kan med fordel gjøres gjennom å sette krav om at den enkelte skogeier skal sette av f.eks. 3 % av arealet på skogeiendommen i form av de mest verdifulle områdene til bevaringsområder.

Uhindret ferdsel på stier og løyper bør sikres bedre enn forslaget i paragraf 8. Dette kan gjøres f.eks. med følgende bestemmelsene:

”Hensynet til ferdsel på stier, løyper og andre ferdselsårer skal ivaretas ved hogst. Disse skal være ryddet senest 1 måned etter hogst eller etter at marken har blitt bar. Kommunen kan i spesielle tilfeller dispensere fra denne bestemmelsen.”

Paragrafen foreslår at kommunen kan pålegge skogeier å rette opp kjøreskader eller andre skader etter tiltak i skogen. Det er uheldig for alle parter at slike pålegg kan gis uten noen forutberegnelighet på forhånd. Paragrafen bør derfor gi en klar hjemmel for kommunen til å

sette disse vilkårene på forhånd, f.eks. i form av en forskrift om at kjøreskader over en viss størrelse skal rettes opp innen en fastsatt tid.

§9 og 10:

Paragrafene fokuserer ensidig på næringsmessige forhold og tar ikke hensyn til at katastrofeartede hendelser kan ha positiv betydning for det biologiske mangfoldet. Miljøhensyn bør derfor inn i paragrafene på linje med næringsmessige hensyn, jfr. formålparagrafen. Loven bør utformes slik at det kan settes vilkår ved hogst, eller eventuelt nektes hogst, av et område av hensyn til biologiske mangfold. Dette gjelder først og fremst for større skogeiendommer dersom det ikke er fare for omfattende skader som følge av insekt- eller soppangrep.

§11:

Paragrafen bør gi en hjemmel til kommunen eller annen skogbruksstyresmakt til å fastsette nærmere bestemmelser for innhold i hogstmeldingen.

§13:

Oslo kommune støtter at innholdet i denne bestemmelsen blir videreført i den nye loven.

§16:

Det foreslås følgende tillegg til slutt i paragrafen:

”Rentene kan også benyttes til å sikre miljøverdiene i skogen.”

§21:

Oslo kommune viser til NOU 2003:15 ”Fra bot til bedring” som for tiden er ute til høring. Oslo kommune vurderer brudd på en rekke av bestemmelsene i forslaget til skogbrukslov som egnet for avkriminalisering i tråd med prinsippene i denne utredningen. Det foreslås derfor at det i §21 også tas inn en hjemmel for aktuell skogbruksmyndighet til å ilegge administrative sanksjoner.

Byrådets kontor, den 26.02.2004

